

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးချစ်လွင်ရှေ့တွင်

ဦးမြသန်း
နှင့်
ဦးခင်မောင်စိုး *

အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်သည့်အမိန့်အပေါ် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိ၊ မရှိ။ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားခြင်းကို ကန့်ကွက်သူသည် မည်ကဲ့သို့သောသူဖြစ်ရမည်ဟု အမွေ ဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း။ ကန့်ကွက်သူရှိပါလျက် တရားရုံးက တရားမကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်မစစ်ဆေးခြင်းသည် ယင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှု၌ ခရိုင်တရားသူကြီးက ချမှတ်သောအမိန့်တွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသောအမိန့်ကိုသာ အယူခံဝင်ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမြသန်း၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်သောအမိန့်သည် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရ တိုင်းတရားရုံးအား အပ်နှင်းထားသည့်

* ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၉
+ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ တရားမအတွေ့ထွေမှု အမှတ် ၁၇၆ တွင် ချမှတ်သော ၁၆-၁၁-၂၀၀၅ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခြင်း

အခွင့်အာဏာအရ ချမှတ်သည့်အမိန့်မဟုတ်ဘဲ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ အရ အပ်နှင်းထားသည့် အာဏာအရ ချမှတ်သည့်အမိန့်ဖြစ်သဖြင့် ဦးမြသန်း၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်သော အမိန့်သည် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၉ တွင် အကျုံး မဝင်သောကြောင့် အယူခံတင်သွင်းခွင့်မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် ဦးမြသန်း၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်သည့်အမိန့်အပေါ် တရားရုံး ချုပ်၌ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ တွင် အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထားခွင့်ရှိသူများကို ဖော်ပြထား သော်လည်း အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားခြင်းကို ကန့်ကွက်သူသည် မည်ကဲ့သို့သောသူဖြစ်ရမည်ဟု ထိုပုဒ်မတွင်ဖြစ်စေ၊ အခြားပုဒ်မတစ် ရပ်ရပ်တွင် ဖြစ်စေပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။

ဤအခြေအနေတွင် တိုင်းတရားရုံးက အမွေထိန်းစာလျှောက် ထားခြင်းကို ကန့်ကွက်သူသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရှိသူဖြစ်ရမည် သို့မဟုတ် အမွေရှင်၏မြီစားတစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် ကန့်ကွက်သူရှိ ပါက တရားမအထွေထွေမှုကို တရားမကြီးမှုအဖြစ်ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ် ရန်ဖြစ်သည်။ ကန့်ကွက်သူသည် ကန့်ကွက်ထိုက်သူဟုတ် မဟုတ်မှာ ထိုတရားမကြီးမှုတွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် ကန့်ကွက်သူရှိပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက တရားမအထွေထွေမှုကို တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ခြင်း မရှိဘဲ ကန့်ကွက်သူ ဦးမြသန်းသည် ကန့်ကွက် ထိုက်သူမဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်ကြွယ်နှင့် ဒေါ်မြရွှေ အမှု^(၁) စီရင်ထုံးပါလမ်းညွှန်ချက်များ နှင့်လည်းကောင်း ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ပေသည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအောင်သစ်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးကျော်ရင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၂၀၀၅ ခုနှစ်တရားမ အထွေထွေမှု အမှတ် ၁၇၆ တွင် လျှောက်ထားခံရသူဦးခင်မောင်စိုးက ဦးအင်န်ဟက် နှင့် ဦးတင်လှတို့ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေထိန်း စာရလို့ကြောင်း လျှောက်ထားရာ လျှောက်ထားသူ ဦးမြသန်းက ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဦးမြသန်းသည် ကန့်ကွက်သူ အဖြစ်အမှုတွင် ပါဝင်ခွင့်မရှိကြောင်း သုံးသပ်လျက် ဦးမြသန်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးမြသန်းက ဘိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ကျေနပ်မှုမရှိသဖြင့် ဤတရားမ ပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခင်မောင်စိုးက ၎င်း၏ အဖိုး ဦးအင်န်ဟက်နှင့် ဦးလေး ဦးတင်လှတို့သည် မြန်မာလူမျိုး၊ အစ္စလာမ် ဘာသာကိုးကွယ်သူများဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းအရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သေတမ်းစာ

(၁) ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၈၁

ရေးသားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့တွင် အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးများ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ ၎င်းသည် ပစ္စည်းအရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားခြင်းမပြုနိုင်ရန် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ အခြားဥပဒေအရလည်းကောင်း တားမြစ်ခံရသူ မဟုတ်သည့်ပြင် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူ မိကြီး၊ မိထွေး များကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် အမွေထိန်းစာရထိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြလျှောက်ထားသည်။

လျှောက်ထားသူဦးမြသန်းက လျှောက်ထားခံရသူ၏ လျှောက်လွှာပါ ဂရန်အမည်ပေါက် ဦးအင်န်ဟက်သည် ၂၃-၁၀-၁၉၆၁ သေစာရင်းပါ ဦးဘချစ်နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်းဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို ပြင်းထန်စွာငြင်းဆိုကြောင်း၊ ဂရန်အမည်ပေါက် ဦးတင်လှသည် ၃၁-၇-၁၉၅၇ သေစာရင်းပါ ဦးတင်လှနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်းဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ပြင်းထန်စွာ ငြင်းဆိုကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ၏ အဖိုးတော်သူဦးအင်န်ဟက်နှင့် ဦးလေးတော်သူ ဦးတင်လှတို့သည် ၂၃-၁၀-၁၉၆၁ နှင့် ၃၁-၇-၁၉၅၇ ရက်နေ့များတွင် ကွယ်လွန်ပြီး ၄၄ နှစ်၊ ၄၇ နှစ်ကျော် အသီးသီးကြာမြင့်ပြီးမှ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားခြင်းကို ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ဖော်ပြကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားခြင်းကို ကန့်ကွက်သူသည် ကွယ်လွန်သူ၏အမွေကိုဆက်ခံခွင့်ရှိသူ သို့မဟုတ် အမွေရှင်၏ မြီစားတစ်ဦးဖြစ်ရန်လိုကြောင်း၊ ကန့်ကွက်သူဦးမြသန်းသည် အမွေရှင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ဦးခင်မောင်စိုးက အခြားတရားရုံး၌ စွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုတွင် တရားပြိုင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု သိရကြောင်း၊ ကန့်ကွက်သူ ဦးမြသန်း တင်ပြသောအချက်များမှာ အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်သောအဆင့်တွင် စဉ်းစားသုံးသပ်ရန်ဖြစ်ပြီး

ကန့်ကွက်သူအနေဖြင့် အမှုတွင် တရားပြိုင်အဖြစ်ပါဝင်ခွင့်ရှိမရှိ စဉ်းစားရမည့် အချက်မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်လျက် ဦးမြသန်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၅ အရ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် ကန့်ကွက်သူ ရှိပါက တရားမအထွေထွေမှုကို တရားမကြီးမှုအဖြစ်ပြောင်းလဲ ဖွင့်လှစ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကန့်ကွက်သူအား ကန့်ကွက်ထိုက်သူဟုတ် မဟုတ် စိစစ်ရန်မလိုကြောင်း၊ ဦးအောင်ကြွယ် နှင့် ဒေါ်မြရွှေပါ- ၂ အမှု^(၁) တွင် ကန့်ကွက်သူသည် အမွေရထိုက်သူဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုဟု ထုံးဖွဲ့ထားကြောင်း၊ မူလတရားရုံးက ဦးမြသန်းသည် ကန့်ကွက်ခွင့်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာ ရောက်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ရှေ့နေက ကန့်ကွက်သူဦးမြသန်းသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူမဟုတ်ကြောင်း၊ အမွေရှင်၏ မြီစားလည်းမဟုတ်သည့်ပြင် ဆွေမျိုးတော်သူလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၂၀၀၅ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၈၉၈ တွင် ဦးခင်မောင်စိုးက ဦးမြသန်းအပါအဝင်လူ ၇ ဦးအပေါ် ငျူးကျော်သူအဖြစ် တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ အရ ကန့်ကွက်မှုရှိလျှင်အမှုကို တရားမကြီးမှု ပုံစံကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရန် ပြဋ္ဌာန်းချက်၌ ကန့်ကွက်သူသည် ကန့်ကွက် ပိုင်ခွင့်ရှိသူဟုတ်မဟုတ်၊ အမွေထိန်းလက်မှတ်ထုတ်ပေးခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သူဟုတ်မဟုတ် ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုရဟု တားမြစ်ချက် မရှိကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်စိုးအား အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ အရ အမွေထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် ၂၂-၁၂-၂၀၀၅

(၁) ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၈၁

ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချပြီး ဖြစ်၍ ဦးမြသန်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုရန် မသင့်ကြောင်း၊ ဦးမြသန်းက မူလ တရားရုံးမှချမှတ်သော အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းမှာ အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မှားယွင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမွေထိန်းစာရလို့မူတွင် ကန့်ကွက်သူအား ကန့်ကွက်ခွင့်မရှိ ကြောင်းချမှတ်သည့် အမိန့်အပေါ် ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်ခွင့်ရှိ မရှိ ရှေးဦးစွာ စိစစ်ရန်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူဦးခင်မောင်စိုးက အမွေထိန်းစာရလို့ ကြောင်း လျှောက်ထားသဖြင့် လျှောက်ထားသူ ဦးမြသန်းက ကန့်ကွက် ခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက ၎င်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ တွင် အောက်ပါ အတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

"299. Every order made by a District Judge by virtue of the powers hereby conferred upon him shall be subject to appeal to the High Court in accordance with the provisions of the Code of Civil Procedure applicable to appeals."

အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှု၌ ခရိုင်တရားသူကြီးက ချမှတ်သော အမိန့်တွင် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအရ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော အမိန့်ကိုသာ အယူခံဝင်ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးမြသန်း၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်သော အမိန့်သည် အမွေ ဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရ တိုင်းတရားရုံးအား အပ်နှင်းထားသည့် အခွင့်အာဏာအရ ချမှတ်သည့် အမိန့်မဟုတ်ဘဲ တရားမကျင့်ထုံး

ဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ ပါအပ်နှင်းထားသည့် အာဏာအရ ချမှတ်သည့်အမိန့်ဖြစ်သဖြင့် ဦးမြသန်း၏ လျှောက်လွှာကို ပယ်သော အမိန့်သည် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ တွင် အကျုံးမဝင် သောကြောင့် အယူခံတင်သွင်းခွင့်မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် ဦးမြသန်း၏ ကန့်ကွက်ချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်သည့်အမိန့်အပေါ် တရားရုံး ချုပ်တွင် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ တွင် အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထားခွင့်ရှိသူများကို ဖော်ပြထားသော်လည်း အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထားခြင်းကို ကန့်ကွက်သူသည် မည်ကဲ့သို့သောသူဖြစ်ရမည် ဟု ထိုပုဒ်မတွင်ဖြစ်စေ၊ အခြားပုဒ်မတစ်ရပ်ရပ်တွင်ဖြစ်စေ ပြဋ္ဌာန်းထား ခြင်းမရှိချေ။

ဤအခြေအနေတွင် တိုင်းတရားရုံးက အမွေထိန်းစာလျှောက် ထားခြင်းကို ကန့်ကွက်သူသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရှိသူဖြစ်ရမည် သို့မဟုတ် အမွေရှင်၏ မြီစားတစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိချေ။

တဖန် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

"In any case before the District Judge in which there is contention, the proceedings shall take, as nearly as may be, the form of a regular suit according to the provisions of the Code of Civil Procedure, in which the petitioner for probate or letters of administration, as the case may be, shall be the plaintiff, and the person who has appeared to oppose the grant shall be the defendant."

ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင်

ကန့်ကွက်သူရှိပါက တရားမအထွေထွေမှုကို တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ရန်ဖြစ်သည်။ ကန့်ကွက်သူသည် ကန့်ကွက်ထိုက် သူဟုတ် မဟုတ်မှာ ထိုတရားမကြီးမှုတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁ နည်း ၁၀ အရအဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားမှုတွင် ကန့်ကွက်သူရှိပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက တရားမအထွေထွေမှုကို တရားမကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ ဖွင့်လှစ်ခြင်းမရှိဘဲ ကန့်ကွက်သူဦးမြသန်းသည် ကန့်ကွက် ထိုက်သူမဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်ကြွယ် နှင့် ဒေါ်မြရွှေအမှု^(၁) ပါ လမ်းညွှန်ချက် များနှင့်လည်းကောင်း ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ပေသည်။

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးက ၂၂-၁၂-၂၀၀၅ ရက်နေ့၌ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခင်မောင်စိုးအား ငွေကျပ်သိန်း ၁၀၀ တန်ခံဝန် သူနှစ်ဦးဖြင့် ခံဝန်ချုပ်ဆိုတင်ပြနိုင်ပါက အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ပြီးဖြစ်သည်ကို အမှုတွင် တွေ့ရှိရသည်။

ဤအခြေအနေတွင် ၁၆-၁၁-၂၀၀၅ ရက်နေ့ကချမှတ်သော အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုကို လက်ခံ၍ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ လျှောက်ထားသူ အနေဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် တရားတစ် ထုံးစွဲဆိုလိုပါက စွဲဆိုရန်သာရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ် လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၁) ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၈၁